

Hranická propast, nejhlubší zatopená jeskyně na světě



Nejhlubší zatopená jeskyně na světě, Hranická propast. Je fascinující i záhadná

Hranická propast je přírodní div a velký paradox. Pyšní se titulem pro nejhlubší zatopenou propast na světě, ale kromě informačního centra u vlakového nádraží Teplice nad Bečvou, pár cedulí a jedné vyhlídkové plošiny okolo nic není. Historik Jiří Nebeský vysvětluje, proč je propast zakletou princeznou: „Jelikož to je národní přírodní rezervace, tak tady vlastně nemůžete budovat žádnou rozumnou základní turistickou infrastrukturu, což nepomáhá rozvoji turistického ruchu.“

Místo láká svým tajemstvím a nedostupností

Dalším paradoxem je, že unikátnost propasti spočívá v tom, co běžný smrtelník nevidí, vysvětluje opět Jiří J. K. Nebeský: „Máte unikát celosvětového významu, akorát, že to vlastně není vidět. Je to díra v zemi a ta hlavní věc se odehrává pod hladinou.“

První zmínky o propasti jsou ze šestnáctého a sedmnáctého století. „Zajímavé je, že propast se objevuje na Komenského mapě Moravy z roku 1627. Je to první krasový útvar, který se na mapě Moravy objevuje,“ vypráví dále historik.

Zásadní roli má místní geologická struktura

Zdejší podloží tvoří především vápenec. Tedy pozůstatky malinkých tvorečků, kteří po miliony let ukládaly své schránky jednu na druhou, až z toho vznikly vápencové vrstvy tlusté až tři a půl kilometru.

A právě silné vápencové vrstvy jsou ideální pro tvorbu takzvaných hydrotermálních krasů, vysvětluje podvodní speleolog Michal Guba. „Hydrotermální kras vzniká tak, že voda naleptává struktury vápence zespodu díky tomu, že jsou tam obsažené minerály a kyselky, které vápenec rozpouští. A dochází k tomu, že jeskyně je nahlodávána zespodu. U propasti se nahlodala až do té míry, že propadl strop, to je vlastně to, kde stojíme.“

Přesnou hloubku nikdo nezná

Podvodní potápěči zde provozují svůj riskantní koníček už od šedesátých let. Nestor místního průzkumu Miroslav Lukáš popisuje, že potápění šedesát let zpět nebyla žádná legrace. „V tu dobu, kdy jsme s tím začínali, tak to by bylo takové, řekl bych, na hraně. Čím hlouběji to bylo, tím větší byly problémy... To máte, jako když vypijete pár skleniček nějakého alkoholu. Čím hlouběji, tím víc skleniček. Teď už se používají uzavřené přístroje s heliovou směsí, takže tam už člověk dělá s čistou hlavou.“

Letos se do propasti vydal robot, který se dostal do hloubky 450 metrů pod hladinou.

„Hlavní bonus je, že to byl schopný naskenovat celé a že z toho bude mapa. My jsme tam roky měřili pomocí kompasů a odměřovali lano od nějaké osy a pak to dokreslovali rukou, a tak jsme vlastně vymýšleli, jak jeskyně vypadá,“ vypráví Miroslav Lukáš o prvních pokusech bližšího poznání propasti.

Jakkoliv nepřívětivě hladina vypadá, potápění pod ní je vlastně fajn, jak říká Michal Guba. „Je to příjemné, protože se potápíte v teplé vodě. Nemusíte mít třeba rukavice na rukách, protože ta voda má mezi 16 až 21 stupni. Je to příjemné vlastně i na dobu těch pobytů, kdy se nám dnes ponory pohybují mezi hodinou a půl a dvěma hodinami.“

Jeskyňáři netrpělivě vyhlíží pokračování dobrodružství s podvodním dronem. „Zatím máme příslibeno od maďarské firmy, že budeme pokračovat příští rok a že bychom pokračovali, kam by to šlo – aspoň ten kilometr, že bychom zkusili udělat,“ mluví s nadějí v hlase Michal Guba o dalších cílech.

Z turistického hlediska musíme doporučit návštěvnícké centrum u vlakového nádraží Teplice nad Bečvou, kde obyčejný smrtelník může do propasti alespoň nakouknout, a to díky virtuální realitě. Zde se dá taky zaparkovat auto.

A co dále

Když už jsme si propast z horního ochozu prohlédli, můžeme se vydat dále po hřebenu do Hranic. Cesta vede kolem vyhlídky do údolí Bečvy (zde barokní socha, která kdysi zdobila náměstí v Hranicích), nevynechejme poutní místo Kostelíček a pak si můžeme prohlédnout památky v okolí náměstí v Hranicích. Zpět pěšky nebo jednu zastávku vlakem do Teplic k autu.

Variantně se nabízí prohlídka lázní Teplice nad Bečvou a aragonitových jeskyní..